

MENIGHETENS PLUTSELIGE,

HEMMELIGE AVREISE

En slik introduksjon burde vel få hvem som helst til å føle seg bra? Ja vel. La oss bøye våre hoder et øyeblikk i bønn, før vi åpner Ordet.

² Herre, vi sier som de fra fordums tid: “Jeg ble glad da de sa: ‘La oss gå til Herrens Hus.’” Vi kan ikke finne noe bedre sted å være, i dag, enn å være rett her med Herrens forsamling, i tilbedelse. Selv om det regner ute, og det kan være mye lidelse og slikt, men når vi er i Ditt Nærvær, har vi dette smilet av tilfredshet, at vi vet at Du forstår og virker alle ting til det gode for oss.

³ Vi vil be om en spesiell velsignelse denne morgenen, over dem som ikke var i stand til å komme til møtet. Mange ville kanskje ha kommet hvis været ikke hadde vært så dårlig. Men må de finne trøst i å lese Ditt Ord og lytte til forkynnere på radioen, og programmer som er laget for disse menneskene.

⁴ Vi ber om at Du spesielt må velsigne de som er i Guddommelig Nærvær, for den innsatsen de har lagt ned for å komme denne morgenen, for å høre Herrens Ord og å tjene Ham i Salmer og i—i bønn og i takksigelse.

⁵ Og vi ber, Gud, at Du må berøre kroppene til de som er syke og trengende, som venter akkurat nå, som har kommet langveisfra for å bli bedt for.

⁶ Og vi ber om at Du bare må se til oss og tale til oss, at vi som er her denne morgenen må ta en oppsummering av vår egen situasjon. “Ransak meg”, sa en av profetene, “og prøv meg og se om det er noe ondt i meg.” Og så, Herre, i ransakelsen, hvis Du finner at det er noe ondt i oss, rens oss, Herre, idet vi ydmykt bekjenner våre synder og våre onde gjerninger.

⁷ Og vi ber bare om at Du husker oss, når Du ser på Jesus, Din Sønn, som døde for å være en soning for våre synder og vår misgjerning. Idet vi bekjenner at vi tror at Han døde for denne hensikten, og sto opp igjen, så vi kunne få det store privilegiet å gjøre dette, denne morgenen. Gi det, Herre.

⁸ Og tal til oss gjennom Ditt skrevne Ord, mens vi venter videre på å høre fra Deg. I Jesu Navn ber vi. Amen.

⁹ Vi ønsker å slå opp i Skriften denne morgenen, for å lese det 5. kapitlet i Tessalonikerbrevet. Og jeg har også listen over de som ønsker forbønn, denne morgenen. Og de vil bli bedt for rett etter denne forkynnelsen. Jeg tror, bare et øyeblikk, til dere som

åpner opp Biblene deres, la oss slå opp i Første Tessalonikerbrev det 5. kapitlet, og lese bare en liten stund.

¹⁰ [En broder sier: “Send ut søndagsskoleklassene.”—Red.] Jeg beklager. Mens dere åpner Bibelen deres, er det . . . barna har ikke blitt sendt ut til sine ulike klasser ennå. Vil dere bare gå rett videre til klassene deres nå, dere små barn og tenåringer, og så videre. Gå rett til klassene deres.

¹¹ Og mens, hvis dere kan nå, lese, eller åpne Biblene deres til Første Tessalonikerbrev det 5. kapitlet.

¹² Og hvis det er mulig at tillitsmannsstyret er til stede på det tidspunktet, så vil jeg gjerne treffe dem bare noen få øyeblikk etter møtet, på diakonkontoret, for å snakke om noen saker. Og hvis de ikke kan det, kan noen gi dem beskjed om at jeg ønsker å se dem i kveld, rett før møtet, på diakonkontoret.

¹³ Nå som en tekst, ønsker jeg å ta dette som en tekst denne morgenen: *Menighetens plutselige, hemmelige avreise.*

¹⁴ Må jeg . . . la meg kunngjøre det igjen, fordi jeg ikke har hatt veldig mye tid til å tenke over noen kommentarer, siden jeg har hatt det travelt. Vi var ute sent i går, og kom ikke hjem i går kveld før veldig sent. Og skyndte meg ned hit i morges, men jeg kom bare til å tenke på dette. Og kanskje, senere, kan jeg komme inn på noe som vil gjøre noen godt. Jeg elsker dette emnet: “Menighetens plutselige, hemmelige bortrykkelse.” Og nå i Første Tessalonikerbrev det 5. kapitlet.

Om tider og om stunder, brødre, trenger dere ikke at det blir skrevet til dere.

For dere vet selv meget godt at Herrens Dag kommer som en tyv om natten.

Når de sier: Fred og ingen fare, da kommer plutselig ødeleggelse over dem, som fødselsveene over den som skal føde. Og de skal slett ikke slippe unna.

Men dere, brødre, er ikke i mørket, så denne Dagen skulle komme over dere som en tyv.

Dere er . . . lysets barn og dagens barn. Vi tilhører ikke natten eller mørket.

La oss derfor ikke sove, slik de andre gjør, men la oss våke og være edrue.

De som sover, sover om natten, og de som drikker seg fulle, er fulle om natten.

¹⁵ Nå ønsker jeg at du skal se tvers over siden, hvis det er ordnet geografisk på den måten i Bibelen din, til det 16., 17. og 18. verset i det 4. kapitlet av Første Tessalonikerbrev.

For Herren selv skal stige ned fra himmelen med et rop, og med overengelens røst, og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå.

Deretter skal vi som lever og er igjen, bli rykket opp i skyer sammen med dem, for å møte Herren i luften. Og så skal vi for evig være med Herren.

Derfor skal dere trøste hverandre med disse ord.

16 Må Herren legge Sine velsignelser til lesningen av Sitt hellige Ord.

17 Det er en uvanlig ting, å tale om et emne som dette, en morgen når jeg har kommet ned for å—for å betjene de syke. Men det finnes en større sykdom enn fysisk sykdom. Og det er mye viktigere at vi er friske, for denne store begivenheten som snart er i ferd med å finne sted, enn det ville være å være sovnet inn i Herren, det vil si død, slik vi kjenner den. Det er bedre å være klar. Jeg ville heller være en syk mann og rede med Herren, enn å være en frisk mann, som ikke er rede til å gå med Herren. Men uansett hvordan det er, så ønsker Gud at vi skal være både friske og klare, i sjel og legeme. “For Han tilgir alle våre misgjerninger og helbreder alle våre sykdommer.” Han døde for en sammensatt hensikt.

18 Og så tenker jeg i dag på dette emnet: “Den plutselige og hemmelige.” Jeg liker det. Gud . . .

19 I dag, rett før Herren Jesu Komme, lever folk som om, Han skulle sende en hærsikare av Engler ned til alle avisene, og, i et år eller så, kunngjøre det over hele verden, i avisen, at: “På *den og den* dato, vil Jesus komme.” Og at Han ville kringkaste det på radioen, og vise det på televisjon og overalt, den eksakte dagen og det eksakte tidspunktet Han ville komme. Vel, det er slik folk lever i dag.

20 Men Gud har sagt i Sitt Ord at: “Det ville være som en tyv som kommer om natten.”

21 Hvis det var slik, ville folk sagt, som verden tenker i dag: “Åh, vel, det er bare massevis av tid. Jeg vil . . . Det vil bli godt kunngjort.” Og, men, ser dere, det er kunngjort, men det er en hemmelig kunngjøring. Det er bare de som er villige til å høre det. De som er villige til å tenke på det og til . . . som elsker Herren.

22 Jeg tenker nå på hva Paulus sa, da han sa: “Så ligger nå rettferdighetens krone rede for meg, den som Herren, den rettferdige Dommer skal gi meg på den dagen.” Og så stoppet han. La du merke til det? Og sa: “Ikke bare meg, men til alle dem som elsker Hans tilsynekomst.” Hvis vi elsker Hans tilsynekomst!

23 Vanligvis i verden i dag, så tenker folk på Herrens tilsynekomst som noe fryktelig og skremmende. Åh, verden kan komme til sin . . . “Ikke snakk til meg om det”, sier de. De ønsker ikke å vite om de tingene. De bryr seg ikke om dem; bare om å leve i dag. Men de som elsker Herren, elsker Hans tilsynekomst.

24 Hva om en av dine kjære, noen av dere eldre, at moren din hadde gått bort, eller faren din, eller barnet ditt, og de hadde vært borte i så mange år, og du visste at de kunne dukke opp når som helst? Ja, da ville du hatt huset rengjort. Du ville vært helt klar og kikket nedover veien, for hvert eneste billys som svinget inn, ville du trodd at det ville være dem.

25 Nå, det er slik Menigheten burde se etter Herrens Komme. Alt i orden, alt klart, alt er pakket og klart til å dra så snart Han kommer, fordi: “Det vil skje i ett nu, på et øyeblikk.” Bare prøv å ta tiden på hvor lang tid det tar for øyet ditt å blunke, det er akkurat hvor raskt Menighetens Bortrykkelse vil finne sted.

26 Du vet, fienden bruker alltid taktikkene som—som Herren bruker. Du vet, da han så at Gud skulle ha en rettferdig Menighet, og de tingene Han skulle gjøre, så brukte fienden den samme strategien. Han har en menighet, og han har et folk som er veldig religiøse. Og de er helt på tå hev, som—som religiøse mennesker, fordi han vet at Kristi Menighet er på samme måte.

27 Og han gjør det ute i militærlivet. Jeg leste en artikkel for en stund siden, om det plutselige angrepet på Pearl Harbor. Det var ikke akkurat noe ukjent angrep. De hadde allerede blitt advart om at japsene ville gjøre det. Men det triste var, at de ignorerte advarselen. De hadde sett tegn, og den japanske hæren samlet seg, og de store skipene ble lastet med ammunisjon, og trusselen var i luften. Og det var like før invasjonen kom over dem, men de brydde seg ikke om det.

28 Det er slik det er med menigheten i dag. Det er like før dommen kommer over menigheten, men de bryr seg ikke om Herrens Komme. Så du kan ikke klandre Ham.

29 Det sies, at da ryktene gikk rundt omkring, i Pearl Harbor, at japanerne kunne angripe når som helst, og at den store flåtestyrken deres hadde dratt ut på havet og beveget seg sakte, men sikkert mot Pearl Harbor, så bare lo de av det. Og sa: “Åh, sludder. Dere svartmalere. Dere pessimister. Alt dere tenker på er problemer.”

30 Og på kvelden, rett før det store angrepet neste morgen, var det en stor dansetilstelning eller en stor fest i selve Pearl Harbor. Og uansett hvor mye de prøvde å si at japanerne var på vei, ville de likevel ikke ta imot advarselen.

31 La oss bare se på dem i noen få minutter. Det var en liten radiomelding som gikk ut. Og et lite stykke i hjørnet av avisen, omtrent som når en helbredelseskampanje ville bli annonsert, bare et lite sted, om at japanerne var på vei, ute på havet, en stor flåtestyrke var på vei dit. “Tull og tøys”, sier de andre. “Vi tror ikke på noe sånt. Hva er det dere prøver å skremme oss med?”

32 Og så ser vi, når kvelden nærmer seg, jeg kan se på hjemstedet, i stedet for at de forbereder seg på å komme seg ut

av byen, ja, så tok alle de unge jentene på seg sine nye kjoler, og så videre. De skulle ned til dette store jubileet som de skulle ha.

³³ Og også, offiserene i Hæren var bare opptatt av å skrive små adgangskort, slik at alle soldatene kunne delta på denne festen, store fyllefesten. Og lastebilene durte av gårde og kom med det beste ølet, vinen og alt mulig til denne festen. Og hele tiden var den japanske flåtestyrken på vei dit, og de brydde seg ikke om å høre på advarselen.

³⁴ Og da solen begynte å gå ned, og de alle samlet seg på dette flotte vertshuset på stedet. Kanskje et sted, sa bartenderen, som polerte bardisken eller noe, noe slikt som dette: “Si meg, har du hørt ryktet?”

“Nei, jeg tror ikke det”, sa mannen han snakket med.

³⁵ “Åh, de sier noe om at en japansk flåtestyrke er på vei hitover.” Og så blander noen andre seg inn i samtalen.

³⁶ Og en ung, tåpelig jente spretter opp der, og setter foten sin opp på baren, og sier: “Dere pessimister, vet dere ikke at vi er her for å ha det gøy og ikke snakke om krig?”

³⁷ Er det ikke akkurat slik verden sier i dag om Herrens Komme! “Din gammeldagse antikke, avleggs, hva får deg til å kle deg og oppføre deg og gjøre slik du gjør?” Men vi ser etter Herrens hemmelige, plutselige tilsynekomst. For det er noe i luften, et Budskap fra Den Hellige Ånd, som forteller oss at Kommet er for hånden.

³⁸ Så, etter som den store festen fortsatte, og, åh, det må ha vært fryktelig den natten. For det sies at en eller annen gang i løpet av natten, tok de en ung dame, en vakker, velbygd ung pike, og tok av henne klærne, og satte henne i en liten vogn med bare undertøyet på seg, og kjørte henne nedover gaten og så videre, mens de moret seg. Og hele tiden, vant japanerne terreng og kom stadig nærmere.

³⁹ Og så neste morgen, da mennene på vaktposten og som skulle overvåke flysignalene og så videre, hadde vært ute hele natten, fulle, og løpt rundt med disse kvinnene og så videre, og var så døsig og utenfor neste morgen, etter den store festen, at de ble tatt i å sove på jobben.

⁴⁰ Og jeg er redd for at det kommer til å bli på samme måte ved Herrens Komme. Menigheten er så oppslukt og full av verdens bekymringer, at de kommer til å sove på sin post, ved Herrens Komme.

⁴¹ Og så fløy flyene over byen, og bombene falt, og de jevnet ganske enkelt byen med jorden. Hvorfor? Fordi de ikke ville gi akt på advarselen. Og den unge damen, sammen med resten av dem, da de japanske, brutale soldatene løp inn der, voldtok de dem på gaten, og kuttet dem i stykker med kniver, etterpå, og så

videre. For hvis du ikke vil gi akt på advarselen, er det bare én ting som gjenstår, det er dom.

⁴² Åh, hvis det noen gang har vært en tid da dette Amerika var på sitt laveste, så er det nå, med sin umoral, med sin likegyldighet! Evangeliet har blitt forkynt fra kyst til kyst. Og tegn og under har blitt utført. Og store mirakler har skjedd, og de fortsetter hele tiden med sin festing, de drikker, ignorerer, gjør narr.

⁴³ Av de to hundre tusen talerstolene i Amerika, i protestantiske kirker, det vi trenger i dag på de talerstolene er Herrens profeter, som ikke er redd for å rope ut Guds doms bannstråle over denne generasjonen av syndige mennesker som vi forkynder til. Vi trenger profeter som Jesaja som ropte ut og sa: "En ond slekt!" Og hvordan han fordømte den generasjonen, og fortalte dem om den kommende dommen.

⁴⁴ Men i dag er altfor mange av våre forkynnere redde for å si de tingene. De er redde for å gi en direkte advarsel, for det ville bety at noen av dem mistet jobben. De måtte forlate kirkesamfunnet sitt, forlate talerstolene sine. Og de måtte kanskje gå ut, kanskje, og ta et nytt standpunkt i en annen menighet eller noe. Men det er bare så synd at vi har slike mennesker på talerstolene våre.

⁴⁵ Vi trenger menn som John Wesley, fra den tidlige reformasjonen, Martin Luther. Vi trenger folk som Paulus, som er villig til å gi alt, og til å overgi seg selv, selv om det betyr atskillelse fra dette livet, som et vitne om det sanne Jesu Kristi Evangelium.

⁴⁶ Hva det er i dag, at utdannelse og foreninger og små, frenetiske, ømtålige ting i foreninger, og deres egne følelser, har tatt plassen til Den Hellige Ånd i menigheten.

⁴⁷ Det vi trenger, i dag, for å rope ut til Amerika, er Gud-sendte, Gud-fylte menn med Den Hellige Ånds Kraft, som ikke er redde for å rope ut mot det som er galt, og for å advare folket om den kommende dommen.

⁴⁸ Gud kunne på ingen måte la denne nasjonen slippe unna dommen. Hvis Gud skulle gjøre det, måtte Han ha reist opp Sodoma og Gomorra, og be dem om unnskyldning for å ha senket dem, da de var et slikt ondt folk. Vi er intet—intet unntak i Guds øyne. Det vi har kommet til i dag, når det gjelder politikken vår, når det gjelder regjeringen vår, den er råtten tvers igjennom. Det finnes ingen rettferdighet lenger, bare i Gud.

⁴⁹ Åh, vi sier at vi stoler på FN, De forente nasjoner. Og for mindre enn fem år siden, var femtien prosent av dem kommunister, av nasjonene i FN. Det er ikke noe annet å stole på enn den levende Guds Ord. Vi kan ikke stole på noe nå, ingen politikk.

50 Jeg har vært i rettssaker de siste tre eller fire månedene, blitt hardt kritisert, der de prøvde å anklage meg for å ha gjort noe galt, ved å overføre pengene via dette tabernaklet her, for møtene. Styret vårt her signerte erklæringen. Og det er ikke en eneste person som noen gang har deltatt på mine møter, uten at jeg offentlig har annonsert at disse pengene som ble samlet inn i våre . . . i møtene mine, ble dirigert gjennom denne menigheten. Og nå sier de, fordi jeg gjorde det gjennom menigheten, så prøvde jeg å svindle myndighetene, og ønsker å gi meg tjue år i Fort Leavenworth, Kansas, for det.

51 Jeg sa: "Hva er det ordet som er skrevet over våre—våre tinghus: 'Retttferdighet'? Det betyr ingenting, som om det ikke var skrevet der i det hele tatt." Sa: "Når jeg har gjort alt det som deres egne ansatte ba meg om å gjøre. Og nå sier dere at de ikke arbeider for myndighetene lenger. Hvordan kan dere gjøre det? Dere avklarer én ting og beviser det, så graver de opp noe annet her." Ikke bare det, men de er feige.

52 Jeg kom med denne uttalelsen i de føderale domstolene. Jeg sa: "Hvis kommunismen hadde kristendom i seg, ville jeg vært en kommunist." Men jeg kan ikke være det, fordi den forneker kristendommen.

53 Så jeg har én hånd å holde fast i, og det er Guds uforanderlige hånd, i visshet om at Han vil respektere sannhet og ære. Det er nødt til å komme frem, i retttferdighet.

54 Men det er for å fortelle deg, at det ikke finnes håp noe sted, bare i Herrens Komme.

55 Åh, for en dag vi lever i, for en—en forferdelig tid! Når, enhver fysisk ting, til og med menigheten selv, menighetsfolkene, kirkesamfunnene, de er så opptatt av sine små—sine små uenigheter, at de ikke engang vil ha fellesskap med hverandre, og tar ikke advarselen om at Herrens Komme er for hånden.

56 Menn som Billy Graham, og Jack Shuler, og Oral Roberts, og mange av de store evangelistene, og Charles Fuller, som når ut til hele verden, de gjør alt de kan, for å advare om Herrens Komme. Og de samme mennene, disse mennene som prøver å gjøre rett, er mennene som vår egne myndigheter prøver å rive i stykker.

57 Jeg sa til noen: "Mister, tjueåtte år av livet mitt, har jeg ligget på Guds alter, for å prøve å gjøre det rette. Og jeg vil at noen skal se meg inn i øynene, og fortelle meg at jeg noen gang har svindlet noen eller stjålet noe i mitt liv. Ved Guds nåde, er jeg uskyldig."

58 Det betyr ikke mer enn et knips med fingeren. "Du er skyldig, uansett! Og du er en diktator i menigheten din! Du knipser med fingeren og menigheten din gjør det du ber dem om å gjøre!"

"Åh", sa jeg, "hvor urettferdige kan mennesker være?"

59 Han sa: "Du ga folk gaver da hjemmene deres brant. Her er sjekkene dine, der du ga enker hundrevis av dollar og

betalte husleien deres og gjorde ting som det.” Sa: “Gikk du til menighetsstyret ditt og fortalte dem at du skulle gjøre det?”

Jeg sa: “Nei, sir.”

“Hvorfor gjorde du ikke det?”

⁶⁰ Jeg sa: “Herren sa til meg, i Sitt Ord: ‘La ikke din høyre . . . din venstre hånd vite hva din høyre gjør.’”

⁶¹ Han sa: “Da prøver du å argumentere for din sak ved hjelp av Bibelen, og vi dømmer deg etter loven.”

⁶² Jeg sa: “Hvilken er den høyeste loven, menneskets eller Guds?” Jeg vil ta Guds lov.

⁶³ For bare noen få, to år siden, hadde jeg vært på ferie, var på vei tilbake.

⁶⁴ Her i Indiana er fartsgrensene sekstifem miles i timen på dagtid, og det er på hovedveiene, motorveiene. Og den er seksti miles i timen om kvelden, etter at solen har gått ned. Slik er det i Kansas. Slik er det i Illinois. Slik er det i Colorado. Slik er det i Idaho. Slik er det i Wyoming.

⁶⁵ Og på veien tilbake, etter å ha vært i et snødrev i flere dager, i en snøstorm, og jeg hadde nettopp fått en hvithalehjort, og jeg var på vei hjem, for å gi den til vennene mine. Og jeg måtte skynde meg for å prøve å komme unna en ny snøstorm, ellers ville jeg bli sittende fast igjen, og kjøttet ville bli ødelagt.

⁶⁶ Og jeg hadde kjørt ut av Wyoming, og kommet inn i Nebraska. Jeg var omtrent tretti miles på innsiden, på veien. Og plutselig så jeg bak meg et rødt politilys. Og jeg har aldri blitt arrestert i mitt liv. Så, jeg bare kjørte videre. Jeg kikket ned, jeg kjørte seksti miles i timen, ute på en . . . tretti eller førti miles fra en eller annen—en eller annen by. Og bare kjørte nedover motorveien, stor firefelts motorvei. Og, jeg la merke til, seksti miles i timen. Jeg så meg tilbake, og han fortsatte å holde seg bak meg. Og jeg bare fulgte med.

⁶⁷ Og jeg så det røde, blinkende lyset, og jeg tenkte: “Vel, hvorfor kjører han ikke forbi meg? Han har god plass.” Og jeg fortsatte å vente. Jeg rullet ned vinduet mitt, og jeg hørte en sirene. Vel, jeg tenkte: “Jeg er så langt over på siden som jeg kan komme.” Og han kjører forbi meg og stoppet meg.

⁶⁸ Jeg gikk ut av bilen. Jeg tenkte: “Kanskje det er en beskjed som jeg ikke fikk med meg på radioen, kanskje hjemmefra, min kone eller familie.” Og jeg kom meg ut av bilen, så uskyldig som jeg kunne få blitt.

Han sa: “Jeg antar at du lurar på hvorfor jeg stoppet deg?”

Jeg sa: “Det gjør jeg, sir.”

⁶⁹ Og han sa: “Du brøt fartsgrensen.” Sa: “Vet du hvor fort du kjørte?”

Jeg sa: “Ja, sir.” Jeg sa: “Jeg kjørte i seksti miles i timen.”

Han sa: "Det er riktig. Og det er ulovlig."

Jeg sa: "Er det ikke sekstifem i . . .?"

⁷⁰ "Nei, sir." Sa: "Det er femtifem her. Du kjørte fem miles over fartsgrensen."

"Åh", sa jeg, "jeg er lei meg for det. Jeg mente det ikke."

⁷¹ Sa: "Gi meg førerkortet ditt. Bare vis meg førerkortet ditt."

⁷² Og jeg tok dem opp av lomma. Og så snart han så ordet 'pastor', glødet øynene hans av ild. Han tok frem boken sin og begynte å skrive en bot til meg på tjuefire dollar og femti cent.

Jeg sa: "Skal du gi meg en bot?"

Sa: "Du har rett! Jeg skal gi deg en bot!"

"Vel", sa jeg, "sir, det er helt i orden. Men jeg så ikke noe."

⁷³ Han sa: "Åh, det er et skilt rett utenfor statsgrensen. Du skulle ha sett det."

⁷⁴ "Vel", sa jeg, "jeg har sittet fast i et fire dr- . . . snødrev i fire dager, og jeg har sannsynligvis ikke sett det, sir."

Og han sa: "Ja vel. Har du noen penger på deg?"

Jeg sa: "Bare rundt tolv dollar."

⁷⁵ "Vel", sa han, "du kommer til å bli akkurat her inntil du betaler det." Rundt klokken ti på kvelden, eller elleve.

⁷⁶ Jeg sa: "Sir . . ." Jeg fortalte ham alt, hva som var galt, og kjøttet og så videre. Det betydde ingenting for ham. Så jeg måtte signere en edsvoren erklæring om at jeg ville sende dem pengene.

⁷⁷ Da jeg kom hjem, skrev jeg til dommeren som, i den lille byen, den lille fredsdommeren som jeg skulle sende det til. Og jeg fortalte ham. Jeg sa: "Sir, jeg har brukt tjue- . . . omtrent tjuefem år", på den tiden, "tjueseks år i Herrens tjeneste, på å prøve å omvende kriminelle til Herren Jesus, for å prøve å beskytte livet ditt som en offiser, for å prøve å skape bedre lokalsamfunn, og et bedre sted å leve, og anstendighet for våre familier. Jeg har brukt tjue år i den tjenesten. Og jeg overtrådte nylig grensen din. Jeg føler at du burde tilgi meg for det." Jeg sa: "Men offiseren din ville ikke engang vurdere det, i det hele tatt. Og det er kanskje meningen at han skal gjøre det, og utføre sine plikter. Men jeg spør deg, som en dommer. Det er ikke pengene; det er prinsippet. Det er den første boten jeg noensinne skal betale, og det må tas fra penger som folk gir meg til å leve av, gjennom menigheten." Jeg sa: "Hvis du vil være så vennlig å tilgi meg for det, vil jeg sette pris på det. Men, her er sjekken som er blitt attestert, slik at du kan vite at den er—den er i orden."

⁷⁸ Broder, han bare skrev navnet sitt over den og tok den, kaldblodig. Hvorfor? Hvorfor? Og så, på grunn av råtten politikk og religiøse fordommer, slipper noen av dem unna med mord. Slik er det.

⁷⁹ Gud kommer ikke til å la Sin Menighet eksistere veldig lenge under slike ting. Og verden er fordervet. Og politikken er fordervet. Og menigheten er fordervet. Det vi trenger, for å gjøre noe med det, er at gudfryktige mennesker kommer sammen og påkaller Herrens Navn. Det er det Branham Tabernacle trenger å gjøre. Åh, jeg ville . . .

Bare kikker og ser at jeg har mye foran meg.

⁸⁰ Og tenker på hvor mye vi kunne understreke her, om måten menigheten utvikler seg; hvordan de har tillatt folkets moral å synke, hvordan de lar dem leve, og går på dans og til rock-and-roll, og kler seg akkurat som de vil, og—og alt mulig, og går videre like fullt, med predikanter som går på kompromiss.

⁸¹ Det vi trenger er gammeldagse, Gud-sendte, Himmel-fødte predikanter, som vil fortelle Sannheten uansett hvem det måtte sære. Som Johannes, som sa: “Øksen er lagt ved roten av treet.” “Og hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hugget ned og kastet på ilden.” Vi trenger predikanter, profeter som det, som vil bombardere, og bruke Guds dom som ammunisjon, for å rive opp, i denne onde tilstanden som vi lever i.

⁸² Du kan aldri bli kvitt synden ved å klappe den på skulderen. Du kan aldri bli kvitt synden ved å utdanne folk. Våre programmer har smuldret opp og har mislyktes. Det er bare ett botemiddel for synd, og det er, Kristus er det botemiddelet. Og ikke Kristus gjennom intellektuell bekjennelse, men gjennom dåpen i Den Hellige Ånd, til et nytt Liv og en gjenfødelse. Det er det eneste botemiddelet for synd, eneste botemiddelet for en nasjon. Det er det eneste botemiddelet for en menighet. Det er det eneste botemiddelet for folket.

⁸³ Her for en stund siden . . . Jeg antar at mange av dere som reiser, har vært der. Jeg har overnattet der mange ganger, på min reise vestover. Jeg må dra neste uke, en tillatelse, få tillatelse fra myndighetene til å dra. De holder meg her. Hvor, hvis de vil sende meg bort, så kan de få tak i meg rett her. Og jeg må dra til et par møter borte på vestkysten. Og om Herren vil, skal jeg dra gjennom denne byen som heter West Memphis, Arkansas. Det er rett over elven fra Memphis, Tennessee. Og på dette stedet ønsket de å bruke to og en halv million dollar på en veddeløpsbane, for gambling. To og en halv million dollar, for å fornede, og for å forderve, og for å sende sjeler til helvete. Og så tar de menn som Billy Graham, Oral Roberts, meg selv, og de som lider for Kristi sak, for å sende lovlige penger gjennom en menighet, og ønsker å gi dem tjue år i føderalt fengsel. Det har alltid vært verdens vilje å oppføre seg på den måten.

⁸⁴ Jeg sa: “Du . . . Jeg har brødre som har sittet i føderalt fengsel.”

⁸⁵ Og en av de nevnte advokatene sa: “Har du brødre i det føderale fengselet?”

Jeg sa: “Jeg hadde det.”

Han sa: “Hvem var de?”

⁸⁶ Jeg sa: “En av dem var broder Johannes, på Alcatraz, på øya Patmos. Og den andre var broder Paulus, i det romerske, føderale fengselet. Og broder Daniel, han var også i fengsel.”

⁸⁷ Og broder Josef, fordi han hadde blitt anklaget for noe som han var uskyldig i, sonet i årevis, for å prøve å være en ekte tjener for Potifar, og hans kone anklaget ham. Og han ble dømt og satt i fengsel i årevis, inntil skjegget og håret hans hadde vokst ut, inntil han ikke . . . Måtte til og med barbere ham, for å føre ham fremfor Farao. Ja visst. For hva, noe galt? For Kristi sak! Helt riktig!

⁸⁸ Og så bruke to og en halv million dollar på en veddeløpsbane, for å forderve og forbanne og sende sjeler til helvete. Og snakker om at Gud kommer snart!

⁸⁹ Men Arkansas-folket gjorde noe med det. Hver menighet, tror jeg, ni eller ti forskjellige kirkesamfunn i lokalsamfunnet, de gikk alle sammen og sa: “Det er galt. Og vi vil ikke ha det.” Og de kalte inn til bønnemøte, og de dannet bønnekjeder, dag etter dag, og kveld etter kveld. Og da dommerne og de føderale mennene, og alle sammen gikk til retten neste morgen, for å avgjøre det, om de kunne bygge den eller ikke, så møtte de motstand, og det ble nedstemt. Bønn forandrer ting. Jeg bryr meg ikke om hvor råttten verden er, hvor råttent landet vårt er, nasjonen vår er, folket vårt; vår bønn forandrer ting.

⁹⁰ Men vi er ikke interessert i bønnemøte lenger. Vi har så mange andre ting vi må gjøre, det tror vi i hvert fall.

⁹¹ Og så, i tillegg til alt dette, ble ikke bare denne veddeløpsbanen forbudt, men de bestemte også at de ikke kunne ha, ikke engang i delstaten Arkansas slike ting i mange, mange år. Hvorfor? Fordi det folk som er kalt ved Hans Navn, samlet seg sammen og ba.

⁹² Åh, det vi trenger i dag er å komme sammen, å gjøre oss rede. Og vær ikke avhengig av predikanten, men du, som et enkeltmenneske fremfor Gud, gjør deg klar for Herrens Komme, for å unnsnippe all denne fordervelsen.

⁹³ Uansett hva de kaller deg, og hva de gjør, så forandrer det ikke Gud det minste. Gud vil gjøre det, uansett. Han stoler på og venter på oss. Åh, du!

⁹⁴ Noen sier: “Vel, jeg går til kirken på søndag morgen. Jeg hører på pastoren vår, som er en fin predikant.” Det er bra. Jeg setter pris på det. Og dere er Amerika, verden, hvem enn det er, men det trengs mer enn et godt budskap fra talerstolen. Det krever livet ditt. Det kreves at du gjør deg klar.

⁹⁵ I Åpenbaringen det 19. kapitlet, og det 7. verset, sier Bibelen at, når vi snakker om Kristi Brud: “Hun har gjort Seg rede.” Hun

gjorde Seg rede. Og du, som et medlem av denne Bruden, du må gjøre deg rede.

⁹⁶ For en stund siden, var det en forkynner som forkynte. Og— og det var en mann som hadde gått i menigheten hans i, åh, ganske lenge. Og han kom opp til alteret den morgenen. Og han sa: “Pastor, jeg ønsker nå å gi mitt vitnesbyrd og min overgivelse til Herren Jesus, som jeg gjorde i går kveld.”

⁹⁷ Og pastoren sa: “Vel, jeg er virkelig glad for å høre om det, John. Å vite at du har bestemt deg, for å endelig komme og gi deg selv til Herren, fordi vi ønsker ikke å såre dine følelser, men vi vet at du har vært veldig ond. Og vi vet at du har behandlet familien din dårlig. Du har gamblet bort pengene dine, og du har drukket dem opp, og levd et fryktelig liv, og familien din måtte klare seg uten noen ting. Og det gir mitt hjerte glede, denne morgenen, å vite at du har kommet frem nå og vil overgi deg selv til Herren Jesus, for å bli en annerledes person, for å tjene Ham.”

Han sa: “Takk, pastor.”

⁹⁸ Han sa: “Så bare hva . . . Jeg ønsker å spørre deg om noe. Hvilken preken var det jeg holdt, eller hvilken tekst var det jeg brukte, og, eller hvilken sang var det som ble sunget i menigheten, av salmene, som fikk deg til å bestemme deg for å gjøre dette?”

⁹⁹ Og mens mannen så på ham, inn i ansiktet, mens tårene rant fra kinnene hans, sa han: “Pastor, det var ingen av prekenene dine, selv om de var veldig gode. Det var ikke noe av korsangen, eller soloene, selv om de var veldig gode.”

¹⁰⁰ Han sa: “Vil du da fortelle denne forsamlingen hvorfor du har tatt denne avgjørelsen?”

¹⁰¹ Han sa: “Jeg arbeider med en mann som er en kristen, og jeg har sagt alt til ham. Jeg kalte ham en holy-roller. Jeg kalte ham en religiøs fanatiker og alt mulig, og det plaget ham ikke det minste. Men han har levd et slikt liv, at han til slutt, etter som tiden har gått, har vunnet en plass i mitt hjerte, så jeg ønsker å være som den mannen. Og det er grunnen til at jeg ba ham om å lede meg til Kristus. Jeg ville ha den Kristus som han tjener.”

¹⁰² Ser dere, Gud virker gjennom pastoren, for å gjøre Sin Menighet rede. Han arbeider gjennom sangene, for å gjøre Sin Menighet rede. Og Han arbeider gjennom deg, for å gjøre Sin Menighet rede.

¹⁰³ Hvis pastoren din hadde mislyktes, og stadig mislykkes, så ville du funnet deg en annen pastor. Du ville gjort det raskt. Hvis koret ditt ikke sang riktig, eller soloene ikke var riktige, så ville du sagt til dirigenten, den som har musikken: “Ikke la dem synge lenger. De gjør meg bare nervøs, når de synger.”

¹⁰⁴ Men hva med deg som enkeltmenneske? Hvordan mislykkes du i ditt daglige liv? Hvordan er du på linje med Gud, det Gud

sier at du skal være, et skinnende Lys som står på et fjell? Ingen kan gå forbi der, vel, på din vei, uten å få vite om Jesus. Hva slags liv lever du, en av de typene som er ondskapsfull, fornærmende og irriterende, likegyldig? Eller kan du snakke om freden og kjærligheten som du har funnet i Kristus?

“Hun har gjort Seg rede.”

¹⁰⁵ Jeg har vist dere ondskapen. Og tiden ville ikke . . . ville ikke strekke til for meg, til å gå gjennom tidsaldrene, og vise at hver gang, som i Babylon på kvelden med festing og dansing og drikking og så videre, og hva som skjedde. Og ned gjennom tidsalderen har det vært slik. I hver tidsalder har Gud hatt profeter som har tordnet ut, med tegn og under, for å fordømme det hele midt i all popularitet, og stå alene for Gud.

¹⁰⁶ Ikke bare det, men hva om jeg skulle snakke om tiden til lille Stefanus, ikke en profet, ikke en pastor, bare et lem på Kristi Legeme. Hvordan denne lille karen sto fremfor Sanhedrin-rådet den morgenen, og talte ut til de som fordømte ham, og sa: “Dere stivnakkede, uomskårne på hjerte og ører. Dere står alltid imot Den Hellige Ånd. Som deres fedre gjorde, slik gjør dere.” Han var ikke en pastor.

¹⁰⁷ Du kan ikke forvente at pastoren din gjør alt. Du kan ikke forvente at tillitsmannsstyret ditt gjør alt, eller diakonstyret ditt. Du må gjøre deg selv klar. Det er en personlig sak.

¹⁰⁸ Og, husk, Hans Komme er så plutselig, at Menigheten vil forsvinne på et blunk. Og hvis vi ser synd på alle kanter, og dommen venter, og Guds vredes slagskip kommer, hvordan kan vi unnsnippe dette? Tegn viser seg. Jesus kommer. Og store under skjer. Hver milepæl peker mot Hans snarlige tilsynekomst, og det vil skje på et øyeblikk.

¹⁰⁹ Hvordan står vi, denne morgenen, når vi tar en oppsummering? Hvis vi skulle bli talt til, denne morgenen, og Herren Jesus skulle stige ned fra himlene, denne morgenen, med Guds Rop og Basun, ville vi bli funnet rede, som et menighetslegeme? Ville vi som enkeltmennesker bli funnet rede, til å forene oss med dem som er oppreist fra de døde, som har bevist at de er rede? Uansett om vi er rede eller ikke, vil Herren Jesus komme like fullt, til den fastsatte tiden. Vi må være rede, og vi må gjøre det nå. Det er ikke tid til å vente. Vi må kjøpe den laglige tid og være rede.

¹¹⁰ For en stund siden, en historie (rett før vi avslutter) som traff meg, slik jeg hørte den, for mange, mange år siden.

¹¹¹ Dette hemmelige Herrens Komme; Menighetens plutselige, hemmelige avreise. Følg med! “Det vil være to på åkeren; Jeg vil ta den ene og la den andre være igjen. Det vil være to i sengen; Jeg vil ta den ene og la den andre være igjen.” Viser at Herrens Komme ikke vil være i et bestemt hjørne, men det vil være universelt. “En vil være ute på åkeren og arbeide”, på dagtid.

“Den andre i en seng, sovende”, på den andre siden av jorden. Det vil bli en universell Bortrykkelse, og vil komme med Ropet, med Erkeengelens Røst, og Guds Basun skal lyde. Og de døde i Kristus skal oppstå. Og Hun vil bli rykket bort, i hemmelighet. Åh, jeg elsker det! Den store Brudgommen kommer, og Bruden har gjort Seg rede og venter på det hemmelige øyeblikket, som Hun ikke engang kjenner til, Selv. Men Hun er klar, og kledd, og venter på det.

¹¹² Vi ser Hans tegn i verden, at hun er klar for dom. Vi ser tegn og under i Menigheten, store ting som skjer. Hva slags mennesker skulle vi være? Rede for øyeblikket, for vi vet ikke når Han kommer. “Vær også dere rede, for dere vet ikke hvilken stund eller time deres Herre kommer.” Vær rede! For du kan ikke bli rede da, for Han sa at du ikke kunne det.

¹¹³ Hvor mange av dere, alle sammen kanskje, har lest om jomfruene? Noen var kloke, og noen var uforstandige. *Jomfru* betyr “renhet”. De var alle gode mennesker. Hver og en av dem, jomfruelige, helliggjorte Guds kar. Men de som hadde Olje i lampene sine, gikk inn, og de andre ble utelatt. De var alle jomfruer, alle sammen. Folk som du ikke kunne sette fingeren på, for noe galt. De, alle sammen, trodde på Herrens Komme. De var rede for å møte Ham, men noen av dem lot Oljen sin ta slutt.

¹¹⁴ Ikke la det være tilfellet for deg. Ha Olje i lampen din. Olje er en Ånd, Den Hellige Ånd. La Den aldri tørke ut i deg. Når du føler at kjærligheten din dør ut, oppriktigheten din til Kristus og til Saken, gå raskt til Ham som har Oljekilden, og kjøp en påfylling av Den Hellige Ånd til deg selv.

¹¹⁵ Nasjonen vår er ferdig, moralsk fordervet og ødelagt. Politikken vår, fordervet og ferdig. Lederne våre, Å Gud, hva kan vi gjøre med det? Du kan sette inn en god mann, og han kommer ut som en kjeltring.

¹¹⁶ Det er bare Én vi kan bringe nå, det er Herren Jesus. La oss gjøre oss rede for Hans Komme.

¹¹⁷ Jeg ønsker å fortelle dere en liten historie, som jeg hørte for noen år siden, i avslutningen. Denne plutselige, raske Bortrykkelsen av Menigheten!

¹¹⁸ Nå sier du: “Visse ting vil finne sted, da vil jeg gjøre meg rede.” Gjør deg rede nå. Jeg har nettopp fortalt dere om Pearl Harbor og om mange steder der de nektet å høre på advarselen. De nektet å høre på den. Da gjensto ikke noe annet enn Guddommelig dom over folket. Nå, alle som ikke vil komme til Kristus, vil være under Guds vrede og Guddommelige dom. Vær så snill å ikke la det skje med deg.

¹¹⁹ Uansett hva Branham Tabernacle skulle ende opp med å bli, ikke la det være deg. Vær en Kristi tjener. Uansett hva den kirkelige verden gjør, vær en Kristi tjener. Det er ikke opp til Branham Tabernacle, heller ikke er det opp til noen annen

menighet. Det er opp til deg, som et enkeltmenneske, å være rede ved Herrens Komme. Du må være klar. Jeg må være klar. Jeg vil feie for min egen dør. Det er opp til deg å feie for din dør. La min være i fred; jeg lar din være i fred. Du må gjøre kledningen din klar.

¹²⁰ Det var en mektig rancheier, og han eide en kjempestor ranch, langt oppe i den nordlige delen av Colorado, nær fjellpartiet.

¹²¹ Som dere alle vet, har jeg drevet litt med kvegoppdrett i livet mitt, med ridning og så videre. Ett av mine kall fra Gud, fikk jeg da jeg satt med et par gamle Texas-sporer, med en rifle liggende på salen og en pistol på siden; da jeg hørte trærne som blåste, hørtes det ut som en Røst sa: "Adam, hvor er du?"

¹²² Og da jeg så opp mot stjernene, og jeg hørte gamle Slim, en gammel cowboy fra Texas, som blåste gjennom en kam med et stykke papir (Nede ved korset der min Frelser døde, det var der nede jeg ropte om å bli rensset fra synd; Der ble Hans Blod påført på mitt hjerte; Ære være Hans Navn), jeg trakk teppet over ansiktet mitt og prøvde å gjemme meg, for Gud så ned på de fjellene.

¹²³ Det var på en av de ranchene, der de store oppkjøperne kjøpte kveget sitt, driver dem inn i fjellene, og så fører de dem ut etter at kalvene er født, på—på høsten, og brennmerker dem og selger noe av den gamle flokken og stutene og så videre, og fortsetter videre inn i . . . samler inn de store kvegflokkene sine.

¹²⁴ Og på denne bestemte ranchen, hadde eieren, eller tilsynsmannen, det vi kaller der, "toppen", formannen, han hadde rundt fem døtre. De var alle vakre kvinner, unge, enslige.

¹²⁵ Og det var en liten dame der, som var kusinen til disse jentene, og både faren og moren hennes hadde omkommet. Og hun ble tatt med dit for å være . . . for å bo hos sin—sin onkel.

¹²⁶ Og disse jentene, som var kledd i disse elegante kjolene, vet dere, og—og—og de bare tok denne stakkars, lille jenta, og de bare behandlet henne som om hun var et dyr. Alt det harde arbeidet ble lagt på henne. Hun vasket opp. Hun ryddet opp. Hun gjorde i stand sengene. Hun—hun måtte gjøre alt sammen. Og de bare gikk rundt med lakkerte fingernegler og manikyr, disse greiene på leppene sine, og veldig pyntet, vet dere, rett og slett tertefine.

¹²⁷ Og spesielt gjorde de dette da de hørte at eieren av det store oppkjøper-selskapet fra Chicago, som eide virksomheten, hans unge, enslige sønn skulle komme for å besøke ranchen. Åh, de kledde seg opp i sine fineste klær! Åh! Og hvordan de kledde seg og gjorde seg rede for hans ankomst! Og hver kveld snakket de om at de skulle forføre denne unge mannen og gifte seg med ham. Hvem ville . . . Da ville de eie ranchen selv, for sønnen ville arve alt. Så gjorde de seg klare.

128 Så, ser du, det er en forberedelse som må gjøres. Du gjør deg selv rede, ved å bli medlem av en menighet eller noe, men det er ikke alt som kreves. Du må ha Olje i lampen din. Ser du? Bare påkledningen din, sier: “Vi vil bygge en stor kirke. Vi vil tilhøre et bedre kirkesamfunn. Vi vil—vi vil skaffe et lite pipeorgel, til Herren. Vi vil lage plysjseter.” Det er ikke det Gud krever.

129 Rettferdighet er det Gud krever, i Sin Sønn, Kristus Jesus. Det er klærne. For Bibelen sier: “De hvite klærne som hun er prydet med, er de helliges rettferdighet.” Så hun . . .

130 Disse jentene tenkte at de ville gjøre seg klare for denne unge mannens ankomst. Selvfølgelig, den stakkars, lille kusinen, som minner meg om en utstøtt person et sted. Du kunne sette pris på henne. Hun var en vakker kvinne. Men, åh, du! Hun var en fin, liten jente, men hun ble ikke regnet som en av dem, ikke engang som en slektning.

131 Nå, det er mer eller mindre det sanne bildet av den ekte Menigheten i dag, i møte med denominasjonene. [Tomt område på lydbåndet—Red.] Ikke engang regnet med; en gjeng med interdenominelle, en gjeng med utstøtte.

132 Så den stakkars lille jenta bare fortsatte videre og arbeidet. Og da den unge mannen kom . . .

133 De visste det ikke, men han kom for å lete etter en kone. Han var lei av byjentene som bare dollet seg opp hele tiden, og, åh, du vet, henge rundt på barene, og kjøre rundt i Cadillac, og de—de forskjellige tingene. De—de var bare trøtte og lei av det. Han tenkte: “Jeg vil dra vestover og finne en—en ekte jente, som vil være en ekte mor for barna mine. Og en som ikke vil fly rundt på alle syklubbene og—og foreningene og alt det der, men bare vil være en ekte mor.” Hva fant han da han kom dit, foruten det samme som han hadde fordømt i Chicago?

134 Jeg lurer på om Herren Jesus vil finne en menighet, bare en denominasjon, bare “en menighet” i navnet, ingen Olje i lampene, ikke klare til å dra. Åh, de har fine kjoler. De har de største kirkene, det største *dette*, og alle disse tingene. Men Gud vil ikke ha det. Han vil ha deg som et enkeltmenneske. De kan ha de beste pastorene, de kan ha de fineste diakonstyrene, men Han vil ha deg med Olje. Han kommer for å hente denne Oljen og Bruden.

135 Og da han, denne gutten, så på dem, ble han skuffet. Og den kvelden hadde de noe som . . . På den tiden, det er lenge siden, kalte de det “Charleston”, som er akkurat som rock-and-roll. Og de skulle ha en slik stor fest. Mange av dere husker den gamle Charleston-dansen de danset, da jeg var barn, da jeg var der ute. Og så hadde de alle sammen sine små svarte og hvite klær på seg, vet dere, for å gjøre . . . Åh, den ble kalt “Charlestons” og “black bottom”. Det var det de kalte det. Og de hadde de tofargede klærne, og de skulle danse disse dansene.

136 Og, men, denne gutten var lei av alt det der. Han var på jakt etter en ekte jente, så han listet seg ut av festen deres. Han holdt øye med dem. Han gikk inn for å se på dem.

137 Det samme gjør en annen Sønn jeg vet om. En annen Sønn vil komme til menigheten din. Han vil . . . Guds Sønn, Han vil komme dit. Han vil se Seg rundt. Han vil se at du er fint kledd. Han vil—Han vil vite at du er et godt medlem. Men Han ser etter noe annet, enn bare den vanlige trenden i menigheten.

138 Så da han så seg rundt, etter en stund, ble han så motløs. Han gikk ut døren.

139 Og da han gikk tilbake i måneskinnet, mot sovesalen, hørte han noen som nynnnet. Og han så seg rundt. Og her gikk denne lille jenta med en kjempestor kjele med oppvaskvann, langt ut på natten, barføtt, for å kaste ut oppvaskvannet. Og så snart han så henne, var det noe som sa: “Det er henne. Der er hun.” Så han stilte seg i veien. Og da hun . . . Det var da hun kom tilbake langs innhegningen, ja, han sto der. Og hun besvimte nesten.

140 Han sa: “Hvordan står det til?” Og han sa: “Hva heter du?” Og hun fortalte ham navnet sitt, og det var det samme navnet som sjefen på ranchen. Sa: “Da kan jeg ikke forstå hvordan dette . . . Er det faren din?”

141 Sa: “Nei. Jeg er bare en kusine, ser du. Faren min og han var brødre. Jeg har det samme navnet. Men jeg . . . Det, det er sjefen.”

142 Dere kan ha navnet menighet, kan ha navnet Branham Tabernacle, eller metodist, eller hvilken menighet dere enn går til. Det er ikke det, venn. Ser du? Det er noe annet. Det er din karakter. Det er det Gud ser på. Du er kanskje metodist. Du er kanskje baptist. Du er kanskje presbyterianer. Det er ikke det. Det er karakter som Gud ser på. Ikke bare jordisk karakter, men Hellig Ånds karakter. “Disse tegn skal følge dem som tror”, sa Jesus, i det 16. kapitlet av Markus.

143 Hun ble så rørt av at—at han i det hele tatt ville snakke til henne. Og hun bøyde sitt lille hode, og hun løp inn i huset.

144 Han var der i en uke eller to, og han så seg rundt, overalt. Og han sa ikke noe mer, men han holdt øye med henne. Og kvelden før han dro . . . Han skulle dra neste morgen. De holdt en ny stor fest. Og han så etter henne. Han kunne ikke finne henne. Han visste at hun måtte ta oppvasken og så videre, så, det skitne arbeidet og alt som ble lesset over på henne.

145 Og det er slik den ekte Guds Menighet må ta det noen ganger, det skitne arbeidet, alle de ærekrenkende navnene, og alt det som er stygt, som blir kastet på Den. Og Hun er en Stor, Flekkete Fugl. Alle de andre fuglene samler seg og flokker seg rundt Henne. Det gjør ingenting. Navnet hennes står i Livets Bok hos Lammet. En dag vil hun spre Sine store vinger for å fly. Hun er klar. Disse

flekkene betydde Kristi Blod stenket på Henne. Ser du? Du har lest det i Boken din, Bibelen.

¹⁴⁶ Og denne gutten fikk tak i den lille damen da hun kom ut den kvelden. Han sa: "Jeg har holdt øye med deg. Ingen vet det utenom meg." Han sa: "Jeg har kommet ut hit for å finne en kone. Og alt jeg har sett, viser at du oppfyller kravene." Hvordan følte hun seg? Den store mannens sønn spør henne nå om hun ville være hans kone.

¹⁴⁷ Bare forestill deg hvordan disse jentene må ha følt det, da de kikket ut av vinduet og så, at den lille, foraktede kusinen holdt hender med den mannen som de prøvde å forføre, med alle sine flotte, fine kjoler og volanger og alt det der.

Og han sa: "Vil du gifte deg med meg?"

"Åh", sa hun, "sir, jeg er ikke verdig."

¹⁴⁸ Det er slik den ekte Menighet føler om det: "Jeg er ikke verdig. Jeg kan . . . Hvis jeg bare kunne ta oppvasken Din, så er det helt i orden." Er du villig til å ta den plassen? Kunne du ta oppvasken etter kveldsmaten? Er du villig til å bli kalt fanatiker? Eller er du villig til å ta veien med Herrens foraktede få? Er du villig?

¹⁴⁹ Er du villig til å bli stemplet på jobben din: "Der er en mann, han er en religiøs fanatiker, for han vil ikke drikke, han vil ikke røyke, han danser ikke, han løper ikke rundt med kvinner"? "Der er en kvinne som holder hodet lavt, hun går som . . . ned gjennom byen. Hun er ikke . . . Hun vil ikke være med i våre kretser"?

¹⁵⁰ Er du villig til å ta veien, gjøre deg rede for Herrens Komme? Hvis du har . . . Hvis du gjør det, vil du vente på at Han skal komme. Du vil glede deg over Hans Komme. Det vil ikke bli noe fryktelig. Det vil bli det herligste øyeblikket du kan tenke deg, Herrens Komme. "Alle de som elsker Hans tilsynekomst."

¹⁵¹ Så, da han dro, fortalte han henne at han ville være tilbake på et bestemt tidspunkt. Sa: "Når du begynner å se . . ." Det var om vinteren. Sa: "Når du begynner å se at disse trærne begynner å spire, der ute, prydbuskene og slikt begynner å få nytt liv", sa, "da vil jeg komme tilbake, rundt våren."

¹⁵² Jeg forstår, jeg kan ikke si at det var sant, men jenta fikk bare rundt en dollar og syttifem cent i uken for arbeidet sitt. Men hun sparte hver eneste krone av det. Hvorfor det? Hun gjorde seg klar til det kommende bryllupet. Hun sparte pengene til brudekjolen. For han sa: "Vi skal gifte oss her på ranchen når jeg kommer tilbake." Hun sparte pengene sine hele året. Hun var glad. Hun hadde ikke noe imot å vaske opp. Hun hadde ikke noe imot å stryke klærne, eller feie i sovesalen, eller den slags. Hun var forlovet med eieren av ranchen.

¹⁵³ Hva bryr det oss, hva verden sier, en ekte kristen? Hva bryr det oss, om vi må bli foraktet og avvist? "Salige er de saktmodige,

for de skal arve jorden.” Sjefens Sønn kommer, en dag, og vi skal til et Bryllupsmåltid. Hvilken forskjell gjør det for oss, om du elsker Hans tilsynekomst?

¹⁵⁴ Etter at alt var . . . Dagene gikk. De små døtrene, de små kusinene, gjorde narr av henne, danset rundt henne og gjorde alt mulig annet. “Vel”, sa, “du stakkars, tåpelige jentunge! Vet du ikke at han . . . Ja, han var akkurat som alle andre menn. Han bare etet deg.”

¹⁵⁵ Men Guds Sønn erter ikke. “Uten at et menneske blir født på ny, vil han på ingen måte . . .” Jeg bryr meg ikke om hvor bra du ser ut, hvor mye menighet du tilhører, hva din status er i landet. Du er kanskje en politiker. Du er kanskje i den føderale regjeringen. Du kan være i den katolske, presbyterianske, hvilken som helst kirke du vil. Men, det er: “Uten at et menneske blir født på ny, vil du ikke komme inn. Og disse tegn skal følge dem som tror.” Jeg siterer bare Hans Ord.

¹⁵⁶ Til slutt, da stunden kom, begynte hun å se dette, knoppene begynte å komme på trærne. Hun visste at han ville komme når som helst. Og han sa: “Jeg skal prøve å komme rett ved solnedgang, så vi kan gifte oss og skynde oss av sted.” Og hver kveld, ved solnedgang, da hun—hun gikk og gjorde seg klar, tok hun på seg den lille bryllupskjolen sin og ventet ved porten.

¹⁵⁷ Og disse små kusinene kom og lo av henne og gjorde narr av henne og sa: “Du stakkars, tåpelige, uvitende jentunge. Å tenk at den—den mannen som eier . . . Han er presidenten, rettere sagt, i selskapet, ville la gutten sin gifte seg med en kjøkkenhjelp!”

¹⁵⁸ Han så etter dyd, ikke klær. Han hadde nok penger til å kjøpe alle klærne som var nødvendige.

¹⁵⁹ Gud bryr Seg ikke om hvor store, luksuriøse ting du har. Han eier alt i verden. Så, Han ønsker dyd. Han ønsker noe som er ekte.

¹⁶⁰ Og så, til slutt, en kveld, mens hun sto der, og de lo og gjorde narr av henne, og fortalte henne at hun var tåpelig. Med ett hørte de lyden av hover. Hva skjedde? Over åsen kom en liten buckboard-vogn. Nå, en buckboard er en liten, åpen vogn, veldig populær i vesten. Og hestene, med bjeller og det hele, nærmet seg. Opp bakken kom vognen og stoppet foran porten. Og hun løp. Hun sa: “Jeg visste du ville komme.”

Dette er hva vil skje med Menigheten en dag.

¹⁶¹ Hun kastet seg i armene hans, og han sa: “Kjære, jeg har hatt en mann stasjonert på denne ranchen siden jeg dro herfra i fjor, som har rapportert til meg, om alt du har gjort.”

¹⁶² Gud har en Mann stasjonert i dette tabernaklet, denne morgenen, Han kalles Den Hellige Ånd. Han kjenner ditt hjertes hemmeligheter. Han vet om alt du har gjort, eller hva du tenker. Han forteller Faderen alt du gjør. Han bringer budskapet frem og tilbake.

¹⁶³ Han sa: “Og han har fortalt meg at du har ventet, og du har arbeidet, og du har arbeidet tålmodig, mens du har ventet på at jeg skulle komme. Nå, du har vært en slave i lang tid, men nå er slavetiden din over. Jeg har tatt med presten, og her, under klatrerose, skal du bli min kone.” Han kysset henne, satte gifteringen på fingeren hennes, og løftet henne opp og satte henne i vognen, med armen rundt henne. Og kjørte av sted, for å finne dette nye, store palasset på Outer Drive i Chicago, det mest prestisjefylte i nasjonen, der hun skulle bo som hans brud.

¹⁶⁴ Hvorfor? Hun var rede. Hun hadde levd og vært den slags kvinne som han ønsket. Det skjedde bare på et øyeblikk.

¹⁶⁵ Og det plutselige, hemmelige Herrens Komme, verden vet ikke at det kommer til å skje, men vi gjør det. Det er for hånden. Ikke vær som den unge damen som de rev av klærne, i Pearl Harbor, du vil gå ned i skam. Vær lik Henne som gjorde Seg Selv rede, og bevarte Sine dyder, og ventet på Herrens Komme, for det vil være hemmelig og plutselig.

¹⁶⁶ Mens dere tenker på disse tingene, la oss bøye våre hoder for Ham som vil komme.

¹⁶⁷ Rett før vi skal tale til Ham, hver mann på sin egen måte, hver kvinne, gutt eller jente. Og mens jeg taler til Ham og vet at Hans hemmelige Agent, den Ene du ikke kan se med dine øyne, derfor er Han en hemmelig Agent, den velsignede Hellige Ånd er i denne bygningen. Vil du at Han skal huske på deg fremfor Far, denne morgenen, at du ønsker å være rede, og når Han kommer, for å gå med Ham? Hvis du vil det, vil du løfte opp din hånd til Ham? Herren velsigne dere. Jeg antar at det praktisk talt var enhver hånd i bygningen; min også. “Jeg vil at Du, Hellige Ånd, skal si til Faderen: ‘Se ned på meg. Jeg—jeg tar veien med Hans foraktede folk. Jeg—jeg ønsker å reise, ønsker å være rede. Jeg—jeg ønsker å være rede akkurat nå, for Han kan komme før møtet er over.’”

Nasjonene bryter sammen, Israel våkner,
Tegnene som profetene forutsa;
Hedningenes dager er talte, tyngnet med byrder;
“Vend tilbake, dere atspredte, til deres egne.”

Forløsningens dag er nær,
Menneskers hjerter svikter av frykt;
Bli fylt med Guds Ånd, ha lampene trimmet og
klare:
Se opp! Din forløsning er nær.
Fikentreet vokser; Israel gjenopprettes.

¹⁶⁸ Å Gud! Fikentreet skyter knopper, Israel vender tilbake som en nasjon! Da jeg hørte pastoren vår si i morges, at vi skal be for Israel! Vet du ikke at det er knoppene som springer ut? Han skal komme på den tiden.

169 Jeg så den artikkelen *Tre minutter før midnatt*, så den på— på mitt eget kamera, eller filmfremviseren i kjelleren min, da de gamle, forkrøplede jødene kom inn på skip og alt mulig, fra hele verden. Intervjueren sa: “Kommer du til hjemlandet ditt, for å dø i hjemlandet?” Han sa: “Nei. Vi kommer for å se Messias.”

170 Fikentreet vokser. Kan du ikke se det? Forløsningens Dag er nær.

Falske profeter lyver, Guds Sannhet fornekter
de,

At Jesus Kristus er vår Gud;

Kan du ikke se hvor vi er?

Men vi vil gå der apostlene har gått.

Forløsningens dag er nær,

Menneskers hjerter svikter av frykt; (Tenk på
det!)

Bli fylt med Guds Ånd, la lampene være
trimmet og klare,

Se opp! Din forløsning er nær.

171 Herre Gud, i dette store øyeblikket, når jeg ser på denne lille forsamlingen og ser røde ansikter og tårevåte kinn, er vi klar over at den store, hemmelige Agenten står nær, Den Hellige Ånd.

172 La oss nå ta veien med Herrens foraktede få. Hvis det er små skrupler i nabolaget vårt, blant folket, blant menigheten, eller hvor enn det er, så har ikke det noe med oss å gjøre. Vi skal ikke tilskitne våre klær med ting av verden lenger. For Du skal komme en dag, på et øyeblikk, i ett nu, den plutselige, hemmelige Bortrykkelsen av Din Menighet. Du vil komme over tidens fjell, ned gjennom den horisontale regnbuen, for å ta Menigheten bort, for Skriften sier: “Guds basun skal lyde. Og de døde i Kristus skal oppstå. Og vi skal bli rykket opp med dem, i luften, for å møte Herren, og for evig være sammen med Herren. Derfor, mine brødre, trøst hverandre med disse ord.”

173 La det runge dypt i hjertene til denne forsamlingen denne morgenen. Vi vil prise Deg i Jesu Navn. Amen.

58-1012 Menighetens plutselige, hemmelige avreise
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org